

Постоје, заправо, две различите теме које се укрштају и преплићу у актуелној борби поводом измена закона о медијима. Једно су нестабилни односи у владајућој коалицији, а друго је сам закон, односно њиме предвиђене рестриктивне мере за медије и медијске прекршиоце.

Најпре реч-две о првом. Из разлога о којима сам на овом месту већ више пута говорио, стање и односи у владајућој већини су веома лоши и мали су изгледи да ће се икада поправити. Поред низа субјективних фактора (сукоб амбиција, сујете, анимозитети), за такво стање постоје и два објективна разлога – одсуство дубинске програмске блискости и свест да се партнери у овом саставу вероватно више никада неће срести, па се сви, а нарочито они мањи, труде да заузму што боље стартне позиције за неке будуће изборе. Исхитрена и без претходне јавне расправе предузета измена закона о информисању била је згодна прилика да актуелни коалициони партнери и ривали још једном испробају мишиће. Али је било потпуно јасно да влада због тог закона свакако неће пасти, и да је једино питање ко ће из овог натезања конопца између Динкића и социјалиста профитирати, а ко изаћи краћих рукава.

Како сада ствари стоје, у владајућој коалицији су изгубили помало сви (тренутно највише Динкић, али се уопште не бих кладио да ће на томе и остати), а уколико успеју да се наметну као неизбежни за изгласавање, и при томе протуре пакет својих што објављених, што необјављених услова, неочекивани добитник би на крају могао испасти чак ЛДП. Нису лоше прошли ни напредњаци, који су добили још једну прилику да се представе као озбиљан и конструктиван политички фактор. Најзад, радикали и народњаци су добили мало благонаклоне медијске пажње која им је у прошлости веома недостајала, тако да су и они релативно задовољни могли да оду на летњи скупштински распуст.

Најзадовољнији су, разуме се, угледни јавни медијски посленици јер су демонстрирали своју снагу и показали да се убудуће на њих мора рачунати и са њима координирати поводом сличних пројеката.

На страну скандалозна пракса, на коју се, рецимо, наши врли медији нису ни осврнули, а вероватно је нису ни приметили, да се, све зарад „ефикасности“, скупштина претворила у машину за усвајање закона на брзину склепаних или из треће руке преузетих и преписаних из неког практикума за евро-почетнике. Под фирмом „борбе против радикалске опструкције“ скупштина је почетком године усвојила веома рестриктиван пословник, и мало по мало, такорећи, по скраћеном поступку кренула да све брже усваја све већи број закона које је мало ко стигао да прочита, а камо ли да о њима поведе озбиљну расправу. А домаћи медији и европски посматрачи похвалили су ову праксу као напредак у отклањању скупштинског „уског грла“ и парламентарне блокаде.

Хоћу рећи, да се само у овом тренутку, у актуелном пакету који у скупштини чека на усвајање, налази барем неколико куд и камо важнијих, а горих и проблематичнијих закона него овај о коме се тренутно ломе копља. Рецимо, закон о националним саветима и о образовању, да се задржим само на подручју и темама које су ми релативно блиске. А да не говоримо о томе шта је све у минулом периоду, зарад наше „европске будућности“ и мира у коалиционој кући, кроз скупштину прошло. И да се због тога нико нарочито не потреса.

У мору замењених теза и лажних алтернатива које нас окружују добили смо и најновију, лажнију од свих – избор између Динкића и „Курира“, као најновију инкарнацију дилеме: Косово или ЕУ, при чему је тешко рећи која је страна – његово европејство или њихово српство – ту сумњивија, лажнија и погубнија по оно за шта се ови српски политички кечери, наводно, боре.

Да ли су наши борци за слободну реч чули да постоје ценовници и тарифе по којима, по „разумној цени“, можете обезбедити да: а) одређени медиј о вама говори похвално; б) да вас не напада; в) да говори ружно о вашем противнику итд? За сталне муштерије може и на попуст. Насловна се тарифира посебно. Колико пута су „струковна удружења“ дигла свој глас у заштиту професије и због неподношљивог положаја запослених у Родићевом медијском царству? Шта су предузели поводом девастације струке која је новинаре и сараднике претворила у неку врсту транзиционог белог робља, а од некад угледног и утицајног занимања направила ругло које нико нормалан не би пожелео свом детету и пријатељу.

Најзад, ко је крив због тога што је, у недостатку других обавештајних извора, моја маленкост, као и већина грађана ове земље, на крају само из „Курира“ могла сазнати

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 03 август 2009 20:00

неке детаље о, на пример, власничкој структури Б92, финансијским малверзацијама у ЈАТ-у, милионским рачунима за опремање ВИП салона на београдском аеродрому, сукобима у врху странака и мноштво сличних ствари? Није то углавном никаква заслуга овог и сличних таблоида, он је у већини случајева искоришћен само као проточни бојлер за пласирање негде другде већ спакованих информација. Али јесте прилична брука и срамота за оне друге, као бајаги, озбиљне медије, њихове уреднике и посленике.

Дакле, све је мање-више очекивано и све могу да разумем. Само, молим вас, немојте да се фолирамо као да сада неке из дубоког сна пробуђене новинарске јуначине храбро устају у одбрану професије и слободе, насупрот опасном монолиту власти која је, као, наједном кренула да их притиска и угрожава. А у стварности се, баш као и до сада, пред очима све равнодушније публике, само различите фракције власти, политичко-медијски лобији и интересне групе међусобно обрачунавају, уцењују и тргују, користећи при том закон, новинаре и медије као инструмент и монету за узајамно поткусуивање. Са или без закона, већина ће ћутати и служити, а мањина ће пружати отпор. И шта је ту ново?!